

De tochtgenoot.

Voorwoord

Wat neerslachtig zat ik in restaurant Humphreys in Breda. Ik had een VVV Dinerkaart gekregen van een vriendin. Zij had hem weer van een vriend maar wilde er geen gebruik meer van maken omdat die vriend een regelrechte klootzak was gebleken de afgelopen dagen. Ze wilde dus ook niet met mij mee. Het zou geen verschil maken, had ze gezegd, of ik nu met haar mee ging of zij met mij. Omdat er niemand anders was die mee kon die dag was ik maar alleen gegaan. Maar iemand alleen in een restaurant dat ziet er een beetje sneu uit. Er waren al veel tafeltjes bezet en aan allemaal zaten twee of meerdere personen. Die ook allemaal met onderzoekende blikken mijn kant uitkeken had ik het gevoel. Vandaar mijn wat aangetast zelfvertrouwen.

In films zag je altijd dat er op dergelijke momenten een bekende binnenkwam en bij jou aan tafel schoof. Maar ik kwam helemaal niet uit Breda. Met VVV-dinerkaarten is het namelijk zo; je kunt ze bijna nergens inwisselen. Restaurant Humphreys was zo'n beetje de enige in de buurt van mijn woonplaats. Een bekende binnen zien komen leek dus haast een onmogelijkheid.

Daarnaast was ik desperaat op zoek naar een verhaal. Na mijn pensionering nu zo'n drie maanden geleden had ik mij voorgenomen een boek te gaan schrijven. Ik was altijd een verwoed lezeres geweest. En gefascineerd door de vraag, waar halen die schrijvers en schrijfster hun verhalen vandaan? Door gebruik te maken van hun fantasie, was natuurlijk het meest voordehand liggende antwoord. Maar mijn fantasie had het tot nu toe lelijk laten afweten.

Onopvallend had ik, al nippend aan mijn wijntje, de meeste gasten al bekeken. In de hoop dat ze een verhaal op hun gezicht zouden hebben. Dat was bitter tegen gevallen. De paartjes zaten zwijgend tegenover elkaar ongeïnteresseerdheid uit te stralen. Bij de dubbele paren praatten de mannen met de mannen en de vrouwen met de vrouwen. Bij de mannen ging het natuurlijk over Ajax en Feijenoord en de vrouwen zaten elkaar fascinerende dingen uitleggen over hun hobby's kantsklossen en cavia knuffelen, zoals Youp veronderstelde wat saaie vrouwen deden in hun vrijetijd. Nee, een pakkend verhaal was mij nog niet te binnengesloten.

Men zei weleens dat elk mens een verhaal met zich meedroeg. Dat kon best zijn maar dan was het waarschijnlijk opgetekend in een hermetisch gesloten boek, vooral wat de gasten van dit restaurant betrof.

Op het moment dat ik mij had neergelegd bij de wetenschap dat ik vast een betekenisloze avond tegemoet ging gebeurden er twee dingen. Voor het oog tamelijk onbenullige dingen, die later toch meer betekenis kregen. Ten eerste kwam een jonge vrouwelijk bediende zeggen dat het haar verschrikkelijk speet maar dat mevrouw nog even op haar scampi's moest wachten. De kok was haar simpelweg vergeten. Behalve dan dat ik honger begon te krijgen stelde deze gebeurtenis niet veel voor. Als de bediende nog zo'n overheerlijk wijntje kwam brengen dan kwam ik deze tegenslag wel te boven. Ze lachte en draaide zich om, om de bestelling te gaan halen. De tweede gebeurtenis was dat er op hetzelfde moment een man was binnengekomen. Hij werd opgevangen door de gastvrouw die hem, dacht ik, vertelde dat alle tafels bezet waren. Hij zei wat terug waarop de gastvrouw

vertwijfeld de zaal rondkeek. Hij keek ook rond en zijn ogen bleven op mijn tafeltje rusten. Hij wees naar mij en zei iets tegen de gastvrouw. Waarop deze de schouders ophaalde, als wilde ze zeggen; we kunnen het proberen.

Ze kwam naar mij toe, de man een meter of twee achter haar aan.

"Deze meneer heeft een tafel gereserveerd voor vanavond, maar alles is bezet. Vindt u het erg als hij bij u aan tafel komt zitten?" Ik observeerde de man, hij was vrij groot en breed. Droeg een witte spijkerbroek en een lichtbruin leren jasje met franjes. Zijn lange grijze haar viel wat verward voor zijn ogen. Toen hij kennelijk voelde dat ik daarnaar keek streek hij de lok naar achter. Ik schatte hem op een jaar of vijfenvijftig, zestig. Al met al maakte hij een vriendelijke indruk. Dus ik maakte een uitnodigend gebaar naar de stoel tegenover mij. Meer omdat de etiketten dit van mij verwachtten, naar ik veronderstelde, zei ik, "gezellig."

Terwijl hij zijn jasje uittrok keek hij mij guitig aan en antwoordde, "dát mag je hopen."

Ik lachte wat oblikaat. "Vroeger moet hij een vrouwenverslinder zijn geweest," ging het door mij heen. Waarom ik dat dacht wist ik niet. Hij was niet uitzonderlijk knap maar had iets aparts. In de buurt van vrouwen wist hij zich te profileren. Dat was wel zeker. Het jonge meisje dat zijn bestelling opnam werd een beetje verlegen door de manier waarop hij met haar sprak. Wat plagerig. Hoewel hij serieus bleef toen hij ontdekte dat ze van wijn niet veel verstand had. Hij wilde haar kennelijk niet voor gek zetten.

Toen de bediende weg was stond hij half op van zijn stoel en reikte mij de hand.

"Henri," zei hij.

"Antonia," mompelde ik.

"Jij bent ook nog maar net hier," opende hij het gesprek naar mijn wijnglas wijzend. Het viel mij op dat hij, zonder dat we dit hadden afgesproken, direct begon te tutoyeren. Zelf zou ik er niet mee begonnen zijn maar nu hij het deed voelde het toch vertrouwd aan.

"De kok is mij vergeten," reageerde ik wat spijtig, al wat meer op mijn gemak om gevoelens te tonen.

"Eih," lachte hij. "Niet goed van de kok! Maar zo kunnen we waarschijnlijk gelijk-op-eten."

Ik knikte. Eén van de vele obers en vrouwelijke bediendes die rondliepen in Humphreys bracht hem zijn bier. Terwijl hij met de bediende afsprak dat onze voorgerechten tegelijk opgediend konden worden kon ik hem nog eens rustig opnemen. Hij had een beetje een buikje maar in zijn jonge jaren moet hij er vrij atletisch hebben uitgezien. Zijn rustige manieren en de met humor doorspekte zinnen deden hem gemakkelijk voor je innemen. Kon in het gebruik best tegenvallen natuurlijk. Mannen die in het openbaar de geestigheid zelve waren, konden thuis misschien wel saaie pieten zijn. In gedachte schudde ik mijn hoofd om mijn eigen wijsneuzige denkbeelden. Deze man was niet saai, dat zag je zo. En ineens schoot de gedachte door mijn hoofd, "hij kon weleens een verhaal hebben!" Ik besloot op een tactische manier informatie uit hem te peuteren.

"Eet u, eh, je, vaak alleen buiten de deur?" Om de directheid van de vraag wat af te zwakken liet ik er snel opvolgen, "ik wel maar ik vind het toch altijd wat ongemakkelijk. Jij niet?"

Hij keek mij op een observerende manier aan. Waarbij ik het gevoel had dat hij precies door had waar ik op aanstuurde. En dat gevoel werd nog versterkt toen er heel even een cynisch lachje op zijn gezicht verscheen. Maar dan antwoordde hij heel serieus, "ja, ongemakkelijk. Vind ik ook. Meestal vraag ik een van mijn kinderen mee! Niet alle drie tegelijk, want papa moet altijd betalen en dat wordt wat begroetelijk," liet hij er lachend op volgen.

"Kinderen," ging het door mij heen. "Hoe zit het dan met een eventuele vrouw?"

"Ik ben al jaren vrijgezel," zei hij dan. "Ik ben wel gewend om de dingen alleen te doen. En toevallig had ook niemand tijd vandaag."

Weer had ik het idee dat hij mijn gedachten kon lezen.

"Maar we hebben het al die tijd over mij," lachte hij. "Hoe zit het met jou?"

Normaal ben ik niet iemand die gemakkelijk over zichzelf sprak maar de vraag had zo vrijblijvend geklonken, alsof hij daar al rekening mee had gehouden, dat ik voor mijn doen spontaan zei dat ik ook vrijgezel was en dat ik pas met pensioen was. "Altijd in de zorg gezeten," verduidelijkte ik nog. Hij knikte, niet bepaald van zijn stoel geblazen door deze informatie. "Maar," liet ik er snel op volgen. "Maar ik wil heel graag eens een boek schrijven. Bij gebrek aan een verhaal is dat er helaas nog nooit van gekomen."

De voorgerechten kwamen en hij reorganiseerde samen met de ober de dingen op tafel zodat deze de schaaltes beter kwijt kon. Zodoende ging zijn reactie op mijn uitlating verloren.

"Eet smakelijk," zei hij onderwijl zijn vissoep controlerend op vis. Hij knikte goedkeurend.

"Eet smakelijk," antwoordde ik terwijl ik aan mijn scampi's begon.

Halverwege zijn soep richtte hij plotseling zijn blik op mij en vroeg, "je wilt een boek schrijven?" Hij bleef mij onderzoekend aankijken, of hij zich af zat te vragen of ik dat wel zou kunnen. Ik knikte, onderwijl een scampi in stukken hakkend. "Dat is ook toevallig! Ik ben ook pas gepensioneerd en ik loop met hetzelfde idee rond." Verrast keek ik hem aan. Ik aarzelde om de vraag te stellen die automatisch bij mij opkwam. Hij zou mij wel een bemoeial vinden! Aan de andere kant kon ik misschien wel inspiratie halen uit zijn idee. "Waar, éh, zou je boek over gaan dan?" Hij keek wat ongemakkelijk het restaurant rond als wilde hij daar bij iemand houvast zoeken.

"Humm, ja hoe zal ik dat zeggen." Hij lepelde het laatste restje soep op en keek mij dan resoluut aan. Alsof hij plotseling een ingeving had gekregen. "Ik zou een boek willen schrijven over de vijftienjarige relatie die ik met mijn ex-vrouw heb gehad." Hij zweeg en boorde zijn blik diep in mijn ogen. Daar zag hij kennelijk iets dat hem wel beviel want hij vervolgde, "Ze is van de ene op de andere dag bij ons weggegaan. Na een in alle opzichten avontuurlijk en gelukkig huwelijk. Ik bleef alleen achter met drie kinderen. Die zijn altijd bij mij gebleven totdat ze oud genoeg waren om uit te vliegen." Hoewel ik bewondering voor hem koesterde liet ik dat niet merken, vrouwen deden dat aan de lopende band! Alleen voor kinderen zorgen! Ik bleef hem zwijgend aankijken, opdat hij zijn verhaal af zou kunnen maken.

De hoofdgerechten werden opgediend. En Henri maakte geen aanstalten om zijn verhaal te vervolgen. Hij bestelde een rode wijn voor zichzelf en vroeg of ik er ook nog één wilde. Ik schudde van nee, mijn hoofd begon al aardig te suizen van de vorige drie.

Hij inspecteerde de diverse bijgerechten. "Ziet er goed uit," merkte hij tevreden op.

Wij aten geruime tijd zwijgend.

"Weet je wat het wellicht is," merkte hij dan nadenkend op. Het kon hier en daar weleens wat emotioneel worden. Dat verhaal bedoel ik. Maar ik ben bang dat ik als man dat nooit goed op kan opschrijven. Het zou te beschouwend worden denk ik. Vrouwen kunnen dat beter!" Hierbij keek hij mij doordringend aan. Bij zijn blik onderging ik een innerlijke huivering die ik niet goed kon plaatsen. Wel drong het langzaam tot mijn bewustzijn door dat er iets speciaals op het punt stond te gebeuren.

"Ik heb Godfried Bomans weleens horen zeggen: Als vrouwen iets schrijven is het vaak nog nat van de emotie."

Met mijn vijf en zestig jaren was ik oud genoeg om Godfried Bomans gekend te hebben. Pa Pinkelman en Tante Pollewop en de avonturen van de grote detective Bill Clifford heb ik verslonden. Deze opmerking van Bomans kende ik echter niet.

"Komt volgens mij uit Kopstukken."

"Niet gelezen," zei ik, ik verwonderde mijzelf niet eens meer dat hij mijn gedachten las.

Zijn ogen schoten enthousiaste sterretjes mijn richting op. Niet meer op mijn opmerking reagerend riep hij enthousiast, "waarom schrijf jij dit verhaal niet?"

Diep vanbinnen had ik hem voelen aankomen, die vraag. Toch zat ik te hakkelen als een jong meisje bij mijn antwoord. Eh, ik? Eh, ja, nee, lijkt me geweldig!" Het laatste flapte ik eruit. Ik vond het ook

echt een enig idee.

"Vertrouw je mij dat wel toe dan?" vroeg ik wat overbodig. Natuurlijk vertrouwde hij mij het toe, anders vroeg hij het niet! Al mocht de duivel weten waarom eigenlijk. Hij gaf geen antwoord. In plaats daarvan stak hij zijn hand uit die ik aarzelend drukte.

"Deal?"

"Deal," antwoordde ik.

Ik nipte nadenkend aan mijn wijnglas. "Maar hoe gaan we het eigenlijk in het vat gieten?" vroeg ik praktisch. Zonder erover na te denken, leek het, zei hij, "ik kom elke dag, of om de twee dagen naar je toe, vertel je een stuk en jij schrijft het vervolgens op." "Maar waar woon jij dan," wilde ik weten. "Op Rozenburg natuurlijk," merkte hij verwonderd op. Ik keek hem met grote ogen aan en kon mij wel voor mijn kop slaan. Ineens herkende ik hem, ik zag hem geregeld bij Albert Heyn! Onbegrijpelijk dat ik hem niet direct herkende. Hoewel, zo gek was dat nu ook weer niet. Ten eerste liep ik in de winkel vooral naar de dingen te zoeken die ik nodig had. En ten tweede hield ik daar niet alle mannen in de gaten. Bovendien, als ik hem al zag dan was het in een flits, want hij rende door de zaak of de duivel hem op de hielen zat. Toen ik hem dat zei, antwoordde hij, "dan koop ik niet zoveel! Ik loop linea recta naar het schap waar datgene ligt wat ik moet hebben en dan ben ik weer weg." Ondanks dat had hij mij dus wél herkend...!

"Ik heb een talent voor het onthouden van gezichten," lachte hij.

We wisselden onze adressen uit en richtten ons vervolgens op ons eten, dat al wat was afgekoeld. Zo te zien had hij hetzelfde als ik wat betreft de eetlust want al snel legde hij zijn bestek neer.

"Het is een beetje veel," sprak hij op verontschuldigende toon.

"Ik zit ook vol," merkte ik op, op mijn buik kloppend. Het was duidelijk dat we beide elders met onze gedachten waren.

Als toetje nam ik een koffie en hij een Irish coffee. Onder het nuttigen daarvan keken we elkaar geregeld aan zonder evenwel wat te zeggen.

We betaalden en liepen samen naar onze respectievelijke auto en spraken af dat hij de volgende dag al zou komen.

Hoofdstuk 1

Om een uur of negen de andere dag belde hij bij mij aan. Die nacht had ik niet best geslapen. Ik worstelde met de vraag hoe ik het moest aanpakken. Het verhaal stukje bij beetje te horen krijgen leek mij achteraf niet de juiste manier. Hij moest mij het hele verhaal ineens vertellen. Dan zou ik het gaan schrijven en tegelijk met hem delen via Word Online. Kon hij altijd nog aanvullingen doen of suggesties geven.

Tijdens de koffie stelde ik hem mijn plan voor en hij ging onmiddellijk akkoord.

Het voordeel voor mij hierbij was dat ik nadat hij uitverteld was altijd nog kon afhaken, als de inhoud mij teveel tegenstond. Ik legde een groot aantekenboek voor mij neer en hij begon te vertellen.

Henri werkte bij een groothandel in staalwaren. Was commercieel medewerker, en voorzitter van de ondernemingsraad. Er waren kort achter elkaar twee relaties stuk gelopen. Met Nancy het eerste

meisje had hij zeven jaar een relatie gehad, waarvan een paar jaar samengewoond. Met Julia het tweede meisje een half jaar samengewoond.

Nancy, waarmee hij de laatste vier jaar een knipperlicht verhouding had gehad, bleef maar door zijn hoofd spoken. Vooral ook omdat ze geregeld contact bleef zoeken. Hij vond het niet eerlijk ten opzichte van Julia dat zijn aandacht en liefde niet honderd procent voor haar waren en maakte een einde aan de verhouding. Toen Henri haar verdriet zag kreeg hij meteen spijt en hij wilde alweer terugkrabbelen. Maar iets in hem hield hem tegen. Het was een raar dubbelgevoel maar iets in hem bleef hem influisteren dat hij niet terug moest gaan.

Nu was hij alweer meer dan een half jaar vrijgezel. En de onzekerheid of het ooit wat zal worden, wat betreft een vaste relatie, sloop geleidelijk zijn gevoelsleven binnen. Ondertussen was hij al één en dertig en het zag er aardig naar uit dat zijn directe omgeving gelijk begon te krijgen. Hij was niet geschikt om samen te leven met iemand! Een veel te moeilijk karakter! Eigenwijs en bazig.

Dat was wat hem altijd was voorgehouden. Als iets maar vaak genoeg herhaald wordt gaat het in je ziel zitten en ga je er kennelijk naar leven!

In gedachten ging hij terug naar al de vriendinnetjes die hij had gehad. Behalve dat het er veel waren vond hij niets bijzonders. Soms maakte het meisje het uit. Meestal om heel onduidelijke redenen en soms maakte hij het uit. Ook om heel onduidelijke redenen.

En dát was nu zo raar, hij was de enige uit zijn vriendengroep die het ene vriendinnetje na het ander versleet. En nu waren zijn vrienden allemaal degelijk getrouwd en hij nog steeds zoekende. Hun leven was zo verschillend ten opzichte van het zijne geworden dat hij van lieverlee ook met de vrienden kapte. Ze vonden het niet eens erg had hij de indruk. Ze namen nooit meer contact met hem op. Eén vriend, die ook getrouwd was, bleef hij wel aanhouden. Daar ging hij al mee om sinds de kleuterschool. Kees en Hanneke vonden het altijd leuk als hij hen opzocht. Hij kon altijd mee-eten en was hen nooit te veel.

Het deprimeerde hem dat er maar geen vastigheid in zijn leven wilde komen. Deze depressie werd nog versterkt door de wetenschap dat de directie van het bedrijf waar hij werkte helemaal niet blij was dat hij de voorzitter van de OR was. In het begin was dat nog niet zo duidelijk. Maar steeds meer gingen zij zijn daden ter discussie stellen. Ze hielden het personeel voor dat hij absoluut ongeschikt was voor de functie. Het was overduidelijk dat hij de directie niet vertrouwde en achter hun rug om informatie probeerde te verzamelen die de raad van bestuur in diskrediet kon brengen. En eigenlijk vrij plotseling was hij haast zijn totale, en vrij omvangrijke, achterban kwijt. De angst van zijn collega's voor de directie, en voor het verlies van hun baantje, was te groot. Zelf had hij net een huis gekocht en hij zou dat in de loop van de tijd gaan verbouwen en kon zich dus ook niet permitteren ontslagen te worden. Het gevolg was dat hij zijn functie als voorzitter ter beschikking stelde. Wel bleef hij op uitdrukkelijk verzoek van bepaalde personeelsleden nog lid van de OR. Iemand als hij was hard nodig binnen de OR! Waarom zeiden ze er niet bij. Maar de animo was eruit. Een vazal van de directie nam zijn plaats in en hijzelf gleed geestelijk langzaam af. Zijn zelfvertrouwen, wat al niet erg groot was, verminderde zienderogen. De borrels 's avonds namen omgekeerd evenredig toe! Door te sporten en aan yoga te doen en het feit dat hij dagelijks twintig kilometer naar zijn werk en terug naar huis fietste zorgde ervoor dat zijn conditie redelijk op peil bleef.

Toch zat zijn hoofd op een gegeven moment vol negatieve gedachten.

“Zou het enig verschil maken voor de economie van Nederland als dit bedrijf er plotseling niet meer zou zijn?” kon hij zich zo maar uit het niets afvragen. “Absoluut niet! En wat doe ik hier dan eigenlijk?” was zijn negatieve overweging op die vraag. Zijn denken zat door pure frustratie compleet op slot. Door gebrek aan concentratie namen de fouten toe. Hij begon steeds meer te vergeten. En op een gegeven moment werd zijn werk overgenomen door een collega van de administratie. Die jongen was een half jaar thuis geweest om van zijn drankverslaving af te komen. Had zijn haar laten knippen tot commercieel verantwoorde lengte en was vastbesloten om een

nieuw leven te beginnen. Henri werd min of meer op een zijspoor gezet. Hij kreeg van zijn directe chef, die veel vooruitstrevender was in hoe je een verkoopafdeling moest leiden dan de directie, marketing karweitjes te doen die zo saai waren dat je er haast bij in slaap viel.

Gek genoeg klikte het met Bert, de jongen die zijn werk overgenomen had. Ze ontdekten hun gezamenlijke liefde voor muziek en cabaret. Ze gingen samen naar optredens van Youp, Herman van Veen, Fons Jansen en vele anderen.

Bert vertelde de reden waarom hij aan de drank was geraakt. Zijn vriendin had hem van de ene dag op de andere verlaten en hij had dat niet kunnen verwerken. Henri vertelde zijn liefdesproblemen en zo gingen er weken voorbij waarin zij dichterbij elkaar toe groeiden maar er zakelijk gezien in feite niets ten goede veranderde.

Henri realiseerde zich dat er best mogelijkheden waren om binnen het bedrijf een marketingafdeling op te bouwen. Hij had daar tenslotte ook een cursus in gevolgd. Maar het werk was zo geestdodend, saai en stuitte hem ook vaak tegen de borst. Je moest gaan zitten wroeten in het privéleven van klanten, je moest ze mee zien te krijgen naar nachtclubs en prostituees. Zo klonk je hen vast aan het bedrijf en was je omzet verzekerd. Je kon zeggen dat het een vorm van researchwerk was. Maar met recherchen kon je nog weleens een misdadiger te pakken krijgen. Maar in dit werk zaten op korte termijn weinig vooruitzichten.

Zelfs nu hij geen voorzitter meer was, was de directie nog steeds niet erg gecharmeerd van hem. Hij was naar hun mening een te grote stoorzender. En hij verkondigde te veel linkse praatjes. Alle leden waren zeer conservatief in hun denken en vonden marketing maar iets engs. "Ze waren natuurlijk bang dat mensen van andere bedrijven dan ook in hun privéleven zouden wroeten", dacht Henri cynisch.

De weken werden maanden en er veranderde niets aan zijn situatie. Toen op een maandagmorgen ging de deur van het kantoor open en Groenendijk, de chef van administratie stapte binnen. Dat was niets speciaals, dat deed hij wel meer. Had hij zin in een loopje dan kwam hij hen lastigvallen met een of ander onbenullig administratief nalatigheidje.

Vandaag echter werd hij voorafgegaan door een nymf! Een slank lieflijk wezentje met donkerblonde krulletjes, die haar knappe ronde gezichtje omzoomde, zweefde het kantoor binnen. Waar nu nog slechts stilte heerste.

"Een nieuwe collega," zei Groenendijk met een vette glimlach. Henri mocht de man sowieso niet erg, hij verdacht hem van achterbaksheid, maar nu kon hij die grijns wel van zijn smoel krabben.

Het meisje werd voorgesteld aan Bert en aan Niek de teamleider, dan aan Ton de assistent teamleider en als laatste aan Henri. Tineke Groen heette ze en was de dochter van meneer Groen de chef van de computerafdeling. Henri had, tijdens het voorstellen aan de anderen, het meisje eens nauwkeurig op zitten nemen en was tot de slotsom gekomen dat ervan nu af aan op administratief gebied veel verkeer zou gaan! Een uur later had hij een concept telexbericht klaar dat nodig verzonden moest worden. Gewapend met het concept liep hij de trap op naar de afdeling administratie waar het 'telexhok' ook gesitueerd was. De bureaus van de administratie stonden recht tegenover de lift waar al een paar dagen een memo van de directie hing dat een waarschuwing bevatte om niet naar de opruiende praatjes van de heer Henri Bos te luisteren. Dat bracht maar onrust binnen het bedrijf en daar werd niemand beter van!

"Welke opruiende praatjes worden hier eigenlijk bedoeld, meneer Groenendijk?"

Henri wist dat er geen antwoord zou volgen. Uit angst voor represailles van de directie werd Henri's functioneren in de OR, door het personeel, liever niet besproken. Henri respecteerde dat ook wel. Maar naar boven likkers en naar beneden trappers als meneer Groenendijk wilde hij weleens uit de tent lokken.

In dit geval lag het echter iets anders. Hij had nu een excuus nodig om zich op te houden in de buurt van Tineke Groen!

“Hé,” riep hij quasi verrast. “Jullie hebben een nieuwe collega! Die had je weleens mogen komen voorstellen, meneer Groenendijk!” Deze stond zwijgend op en verliet duidelijk geërgerd de afdeling. Henri’s treiterbuien hadden een zekere beruchtheid binnen het bedrijf. In wezen waren ze slechts bedoeld om zijn onzekerheid te maskeren, maar dat was kennelijk nog niemand opgevallen. Behalve meneer van de Vorm dan. Met meneer van de Vorm had Henri vaak discussies over het geloof. Die overigens, ondanks hun verschil in opvattingen, in de beste harmonie verliepen en een welkome onderbreking waren van de saaie werkzaamheden.

Maar nu waren er echt serieuze zaken te regelen! Weg was de firma Dikema en Chabot. Weg het voltallige personeel. Weg ook alle negatieve gevoelens en negatieve influisteringen van het onderbewuste, dat zijn avances op niets zouden uitlopen. Er was alleen nog concentratie, totale focus op het meisje met de krulletjes en het goddelijke figuurtje.

“Ik ben al aan je voorgesteld hoor,” merkte Tineke Groen wat verwonderd op.

“Dat was ik niet! Dat moet mijn tweelingbroer zijn geweest!”

Tineke trok een gezicht waaruit bleek dat zij zich niet zomaar iets wijs liet maken. Ze drukte de uitgestoken van Henri ook niet. Concentreerde zich daarentegen weer volledig op de factuur die nodig verstuurd diende te worden.

De dagen die hierop volgden verliepen voor Henri als in een roes. Hij kon aan niets anders meer denken dan aan Tineke Groen. De nimf met het engelen gezichtje. ’s Morgens als hij naar zijn werk fietste dan reed ze hem, zittend bij haar vader in de auto, voorbij. En altijd zwaaide ze dan lachend naar hem. Van een van haar collega’s hoorde hij dat ze had gezegd dat ze hem het sierpaardje van de firma vond. Dat gaf hem de moed om haar zoveel als hij maar kon aan te spreken.

Als twee mensen tegelijk iets heel graag willen, in dit geval een afspraakje maken buiten het bedrijf, dan kun je achteraf niet meer precies zeggen hoe dat afspraakje nu eigenlijk precies tot stand is gekomen. Feit was echter dat het er kwam!

Die vrijdagavond zou hij haar bij de ABN-AMRObank in Oud-Beijerland ontmoeten. Hij ging daar elke vrijdag geld opnemen voor de komende week en zij zou met haar vader meegaan die hetzelfde ging doen. Ze moeten alle twee kennelijk een andere uitleg aan dat afspraakje hebben gegeven. Want toen Tineke bij de bank aankwam was Henri in geen velden of wegen te bekennen. En toen Henri bij de bank aankwam kon hij Tineke nergens ontdekken. Onverrichter zake reed hij terug naar Westmaas, zijn woon- en geboorteplaats. Het hele weekend werd hij geplaagd door het idee dat als het bij de eerste afspraak fout ging dat er dan zelden een tweede op volgde. Dat was althans zijn ervaring. Het meisje vatte dan het, door haar vriendinnen gretig bevestigende, idee op dat hij niet te vertrouwen was. Hij moet haar verwisseld hebben met een ander meisje waar hij ook een afspraakje mee had natuurlijk! Zulke praatjes deden op een eiland als de Hoeksche Waard snel de ronde. Het Sodom-en-Gomorra-gedrag van de jeugd in de grote steden deed daar aan het eind van de jaren zeventig van de vorige eeuw nog maar mondjesmaat zijn intrede. De meisjes waren daar, in ieder geval voor de buitenwereld, nog zeer op hun eer gesteld.

Henri had in de loop van de dertig jaren van zijn leven op lokaal niveau wel de reputatie van een Casanova opgebouwd. Dat zal ook vast wel tot de jongedamespopulatie van Oud-Beijerland zijn doorgedrongen, nam hij aan.

Toen die maandagmorgen Tineke hem met haar vader voorbijreed keek ze wel maar zwaaide niet. Terwijl hij de in de verte verdwijnende auto nastarde vloeiende de krachten uit zijn benen en kon hij nog maar amper de helling beklimmen die uit de Heinenoordtunnel naar boven leidde. Zijn gemiddelde snelheid van tegen de veertig kilometer per uur haalde hij ook bij lange na niet. Frits de Jong, een collega uit Heerjansdam, waar hij soms de laatste kilometers naar de Waalhaven, waar Dikema en Chabot was gevestigd, mee aflegde, kon hij maar nauwelijks bijhouden. Normaal praatten zij honderduit samen. Frits was een van de mensen die Henri was trouw gebleven tijdens het OR-debacle. Het gaf genoeg stof tot praten, als het om afgeven op de bestuursraad van de firma Dikema

en Chabot ging. Deze morgen bleef het angstig stil en Frits had al een paar keer naar het gezicht van Henri gekeken en gezien dat het bedrukt stond. Een jaar of tien ouder dan Henri en ook wat wijzer wellicht, vroeg hij maar niets.

Tussen de middag op weg naar de kantine zagen ze elkaar voor het eerst die dag.

“Waar was jij vrijdag?” vroeg Tineke met een mengeling van agitatie en wantrouwen.

“Waar was jij,” was Henri’s verwonderde wedervraag. Hij was, aan het eind van zijn overdenkingen over alle mogelijke opties, uiteindelijk tot de conclusie gekomen dat zij bewust niet gekomen was. Haar vraag impliceerde echter niets minder dan dat ze er wel geweest moest zijn. En dat zij hem nu ter verantwoording riep voor het feit dat hij zijn afspraak niet was nagekomen.

“Ik was er wel hoor,” zei hij daarom snel. “Ik heb een half uur op je staan te wachten!”

Ze stonden elkaar even verwonderd te taxeren. Dan zei Tineke resoluut, “dan proberen we het aanstaande vrijdag gewoon weer.” Opgelucht haalde Henri adem.

“Zeven uur,” zei hij voor alle zekerheid. Tineke dacht even na, “zeven uur,” zei ze dan.

Ze liepen samen verder naar de kantine, en bestelden daar hun eten. Tineke ging aan het tafeltje bij haar vader zitten en Henri bij de mensen waar hij altijd bij zat tijdens de lunch.

Henri zag meneer Groen een vraag stellen aan zijn dochter, waarop ze kennelijk antwoorde dat zij met hem had staan praten en daarom wat later was. Meneer Groen keek even snel in Henri’s richting en wijdde zich dan weer aan zijn boterham kaas met jam erop. Hij at dat elke dag. Henri verwonderde zich telkens hoe hij een dergelijk combinatie naar binnen kon krijgen. Nu vroeg hij zich echter af wat de gevolgen zouden zijn van het antwoord dat Tineke’s vader had gegeven.

Later hoorde Henri van Tineke dat hij toen had gezegd dat Henri wel een aardige jongen was.

Hoofdstuk 2

Die vrijdag daarop verliep de afspraak vlekkeloos. Beiden waren op de afgesproken tijd aanwezig. Nadat Henri geld had opgenomen hadden ze even een kort overleg. Wat gingen ze doen die avond? Henri stelde voor om naar de film te gaan of ergens wat te gaan drinken.

“Er is een goeie film op de televisie vanavond geloof ik,” merkte Tineke op. “Ik heb niet zoveel zin om in een bioscoop te gaan zitten. En een café hoeft voor mij ook niet.”

Ze gingen naar Henri’s huis. Hij gaf een rondleiding en vertelde dat hij het huis pas had gekocht en het wilde gaan verbouwen. Tineke werd opslag enthousiast en meteen waren ze al druk met het maken van plannen. Tijdens welke overduidelijk bleek dat Tineke beschikte over veel fantasie en creativiteit. Binnen een half uur had ze drie muren gesloopt, één wc verplaatst, de trap de andere kant opgezet zodat hij niet in de keuken maar in de hal uitkwam, en de muren betimmerd met gipsplaat en een centrale verwarmingsinstallatie aangelegd!

Henri genoot van zoveel enthousiasme. Dit meisje was een gouden lot uit de loterij!

“Laten we eerst maar eens een kop koffiedrinken,” stelde hij voor. Ze had liever thee. Terwijl Tineke de thee en koffie vanuit de keuken de kamer binnendroeg zocht Henri tussen zijn lp’s naar geschikte muziek. “Van welke muziek hou jij?” vroeg hij, haar over zijn schouder aankijkend.

“O, maakt mij niet zoveel uit hoor, ik hou van veel soorten muziek.” Henri koos ‘Pyramids’ van The Alan Parsons Project.

Of Tineke er veel van gehoord heeft was maar de vraag! Van de goeie film op tv kwam ook niets. Ze praatte honderduit. Over haar vader waar de band niet echt hecht mee was. Over haar broers en zus. Waarmee het broer en zus gevoel van haar kant ook niet overhield.

Ze vroeg naar Henri's leeftijd en op zijn antwoord zei ze alleen dat zij over een maand achttien werd. Henri luisterde en maakte af en toe een opmerking die haar aan het lachen maakte. Het drong niet eens tot hem door dat zij ruim dertien jaar van leeftijd verschilden. Ook niet dat hij in wezen strafbaar was als hij met haar een verhouding kreeg. Zó was hij in beslag genomen door haar maniertjes en uitstraling. Ze zat naast hem op de bank of ze daar al jaren had gezeten. Toen ze over haarzelf was uitverteld wilde ze van Henri weten wanneer hij dacht met de verbouwing te beginnen.

"Nou," antwoorde Henri, "dat kan nog wel even duren. Het is namelijk zo dat mijn twee zussen hier ook wonen. Ze zijn nu voor zes weken naar Engeland... met vakantie."

Hij bestudeerde haar gezicht maar kon er niets vanaf lezen. "Pas als zij een eigen huis hebben dan ga ik eraan beginnen. Dan heb ik tenminste de ruimte."

Ze knikte, een weinig in gedachte verzonken. "Hoelang zijn ze al weg," vroeg ze dan.

"Drie weken. Nog drie weken dan zijn ze weer terug," voegde hij er wat overbodig aan toe.

"Hoe kwam dat eigenlijk dat je zussen bij jou kwamen wonen?" Ze vroeg het langs haar neus weg alsof het haar ook weer niet echt interesseerde.

"Ze waren het gezeur van mijn moeder zat denk ik. Ineens stonden ze op de stoep," verduidelijkte Henri. "Je doet het bij mijn moeder niet gauw goed," voegde hij er nog aan toe toen ze bleef zwijgen.

"En dat gaat goed zo met z'n drieën?"

"Tja, merkwaardig genoeg zijn er totaal geen problemen. Thuis was mijn oudste zus wel een beetje moeilijk. Je zei gauw iets verkeerd. Vooral ik," lachte hij.

Zo liep het ongemerkt tegen halftwaalf voordat zij erg kregen in de tijd.

"Ik moet eigenlijk naar huis hoor," merkte Tineke wat verontschuldigend op.

"Nee, ja, natuurlijk," reageerde Henri als van zelfsprekend. Hij had er echt geen rekening mee gehouden dat ze die nacht zou blijven slapen. Te oordelen naar de manier waarop ze haar opmerking plaatste dacht ze misschien van wel.

Als hij echt van een meisje ondersteboven was dan was seks niet het eerste wat in zijn hoofd opkwam. En hij had het nu echt flink te pakken van Tineke. Op de weg terug naar Oud-Beijerland zat hij te verzinnen hoe hij een volgend afspraakje moest regelen. Maar Tineke was hem, zoals vaker deze avond, een slag voor.

Het hele weekend waren ze samen en die twee dagen waren om voordat ze het wisten. Wel had Tineke nog wat informatie die Henri wat overviel. Niet dat het hem zorgen baarde, nee het veroorzaakte in feite dat zijn gevoelens voor Tineke zich nog meer verdiepten.

Er was iets met haar moeder wat ze hem moest vertellen, zo begon ze. Nu wist Henri al wel iets daarover want al een tijdje geleden had hij eens navraag gedaan naar de vader van Tineke. Om een of andere reden fascineerde de man hem. Als je hem tegenkwam leek het net of er een donderwolk overkwam. In stilte noem Henri hem de Zwarte Zwadderneel, een figuurtje in de Tom Poes en Ollie B Bommel reeks die constant in zijn persoonlijke regenbui liep. Zijn blik was altijd strak op de grond gericht. Hij groette niet als jij het niet deed. Henri deed dat altijd wel en dan hoorde hij een gegrom als van een gekooid roofdier achter zich. Het deed hem altijd in de lach schieten. Volgens een van zijn collega's was de man zo stuurs omdat er iets met zijn vrouw was. Een bepaalde ziekte, geestelijk of lichamelijk dat was niet echt bekend. Wel bracht zij veel tijd in het ziekenhuis door. Tineke vertelde nu echter dat het om een manische depressie ging. Vanaf haar negentiende zat haar moeder geregeld in een psychiatrische inrichting. Wat haar vader ertoe gebracht had om ondanks dat hij van haar ziekte op de hoogte was toch met haar te trouwen kon Tineke niet zeggen. Haar vader was al wat ouder en had een flink aantal jaren op een katholiek seminarie gezeten. Hij volgde daar een opleiding tot pastoor. Ook de reden waarom hij gestopt was met die opleiding was

haar niet bekend. Misschien omdat hij haar moeder leerde kennen. Feit was, dat hij het had gedaan en met haar moeder trouwde en tussen haar opnames door vier kinderen bij haar verwekte. Tineke was de jongste. Ze bracht overigens niet veel tijd door binnen dat gezin. Ze had havo gedaan maar was op Engels en nog een vak gezakt en niet verder gegaan. De motivatie had haar ontbroken. Het hele laatste jaar had ze niet veel aan school gedaan. Ze had een vriendje gekregen, bracht veel tijd bij zijn familie door en bij een stel waarvan de man een koppelbaas was en de vrouw het vele geld dat hij daarmee verdiende rijkelijk uitgaf. Tineke profiteerde daar flink van mee. Het bewuste stel had een enorme Deense Dog waar Tineke regelmatig op moest passen. Anders begon hij uit verveling het bankstel op te vreten. Dit oppassen leverde haar een aardig zakcentje op. Even voordat ze bij Dikema en Chabot ging werken had ze zowel met het vriendje als met het duistere stel gebroken. Bij het vriendje had dat te maken met iets seksueels, of zelfs een overdaad daaraan! Veel wilde ze er niet over zeggen. Wat het stel met de Deense Dog betrof daar bleef ze heel vaag over. “Waarschijnlijk had het iets te maken met criminele praktijken,” dacht Henri gemakshalve. Koppelbazen hadden immers de naam dat zij doorgaans de wet zeer ruim bekeken. Het kon Henri maar matig schelen! Als ze nu maar bij hem bleef dan was het hem allemaal wel goed. Daar hoefde hij niet bang voor te zijn verzekerde zij hem.

Het ex-vriendje dacht daar kennelijk anders over. Onder Tineke’s uiteenzetting stond hij plotseling voor de deur. Hij kwam Tineke ophalen, zei hij. Die liep even met hem naar buiten en Henri zag haar door het raam een paar driftige gebaren maken, waarop de jongen zich aarzelend omdraaide, in zijn auto stapte en weg reed.

“Hij had het allemaal nog niet zo begrepen,” merkte Tineke verbaasd op. “Maar we zullen verder geen last meer van hem hebben!” Wat ook zo was.

Ze ging weer op haar plaats op de bank zitten en zei, “om mijn verhaal af te maken. Wij, als kinderen, zijn alle vier psychologisch getest en er zijn geen geestelijke afwijkingen bij ons geconstateerd.” Dat zoiets nauwelijks in een vroeg stadium uit te sluiten was drong maar half tot Henri door. Wat hem wel een beetje zorgen baarde was dat zij er kennelijk weinig moeite mee had om relaties van het ene op het andere ogenblik af te breken en een nieuwe te beginnen. Op de momenten dat zij niet samen waren konden deze gedachten hem aardig bezighouden. Hij begon ook bang te worden dat het grote leeftijdsverschil een probleem zou gaan worden voor haar. Haar zeer jonge leeftijd deed haar vast naar dingen verlangen waar hij als ouder persoon niet zo geïnteresseerd meer in was. Hij was vroeger altijd een toegewijd uitgaander geweest en er enorm van genoten om weekenden lang onder te duiken in feestgedruis met vrienden en vriendinnen. Hij kon zich daarom maar moeilijk voorstellen dat Tineke met haar zeventien zomers zoiets niet had. Ze verzekerde hem herhaaldelijk dat ze geen enkele behoefte had om uit te gaan. Behalve dan met Henri zelf. Hij nam het voor kennisgeving aan.

Maar toen zijn zussen weer thuiskwamen en de weekenden samen uit gingen naar dansgelegenheden heeft hij Tineke haast gedwongen een keer met ze mee te gaan. Ze was gegaan maar twee uur later was ze weer thuis. Ze had zich stierlijk verveeld, zei ze.

Dat thuis was, na een kort overleg met zijn zussen en na hun volmondige goedkeuring – ze konden het met z’n drieën uitstekend vinden – ook daadwerkelijk haar thuis geworden. Met goedvinden van haar vader was zij een paar weken voor die uitgaansavond bij Henri en zijn zussen ingetrokken. Hoewel niets erop wees dat Tineke weer snel zou vertrekken kon Henri het maar moeilijk geloven. Nog altijd, en dit tot grote ergernis van Tineke, was hij haar geregeld aan het testen. Vond ze dit wel goed? Was ze het daar wel mee eens? Op een avond vroeg hij haar om een plaat uit te kiezen. Ze had hem even wat laatdunkend aangekeken maar was opgestaan en had een plaat opgezet. Tot Henri’s genoegen was het een van zijn favoriete lp’s: Year of the Cat van Al Stewart. Tineke kwam naast hem zitten, keek hem doordringend aan en zei toen, “dit was nu de laatste test of wij wel bij elkaar passen! Ik hou van je en ik blijf bij je en daar mee uit. Maar als je met die onderzoeken

doorgaat stóp ik ermee. Ik kan er niet tegen om constant op mijn tenen te moeten lopen!” Henri keek haar schuld bewust aan, gaf haar een kus en zei dat hij het niet meer zou doen. Ze lachte en kuste hem terug. Waarna er geruime tijd niets anders was dan zij twee.

Vanaf dat moment liep hun relatie op rolletjes. Nadat zijn zussen het huis uit waren gegaan, omdat ze een flatje in Westmaas aangeboden hadden gekregen, waren ze samen aan de verbouwing begonnen. Het zware werk zoals muren en vloeren uitbreken met drillboren en voorhamers deed Henri, maar Tineke liet duidelijk merken dat ze niet bang was voor een paar vuile handen. En ook qua denkwerk kon je op haar vertrouwen.

Binnen een paar weken hadden ze een nieuwe badkamer en toilet helemaal eigenhandig geïnstalleerd.

Het liep tegen het eind van de zomer, Tineke had inmiddels ook de achttienjarige leeftijd bereikt, die overigens vrij sober gevierd werd. Ze had niet veel met verjaardagen.

Mede vanwege het tijdstip besloten ze eerst de verwarming aan te gaan leggen. Na samen een volledig plan te hebben gemaakt en vastgesteld te hebben wat er allemaal nodig was heeft Henri de hele handel besteld en thuis laten bezorgen. Hij had twee jaartjes bij een installatiebedrijf gewerkt en had dus enig idee hoe je het een en ander moest aanpakken. Eerst hingen ze alle radiatoren op en sloten daarna de buizen erop aan. Die buizen voerden allemaal naar boven naar een centraal punt. Op het hoogste punt maakten zij luchtpotten en daarvandaan voerden de buizen naar de cv-ketel. Die trouwens alleen door een gecertificeerd installateur aangesloten mocht worden. Nu was het zo dat Trudie, Henri's oudste zus een relatie had gekregen met een jongen die naar eigen zeggen installateur was. Henri geloofde het direct want hij had met Jean samengewerkt bij dat installatiebedrijf. Jean had daarna kennelijk doorgeleerd zodat hij nu gecertificeerd was. Niemand kon er dus wat op tegen hebben dat hij de ketel zou aansluiten. Alles verliep volgens de wet. Jean sloot, gratis, de ketel op de buizen en het expansievat aan, monteerde het elektrische gedeelte en klaar was kees. Nu moest hij echter nog officieel gekeurd worden door het gasbedrijf. De inspecteur vroeg welke installateur de ketel aangesloten had en Henri noemde Jean's achternaam. Waarop de inspecteur een bedenkelijk gezicht trok. “Dat bedrijf ken ik niet.”

“Het is ook een éénmansbedrijfje,” lichtte Henri hem in. Maar de inspecteur bleef ongelovig het hoofdschudden. “Ik ken het niet en de ketel is ook helemaal niet goed aangesloten. Het is zelfs vrij amateuristisch gedaan!”

Hij stond erop dat Henri en Tineke een officieel bedrijf in de arm zouden nemen die de ketel en het elektrisch opnieuw zou aansluiten. Zo keurde hij het niet goed!

Jean liet bij monde van Trudie weten, zelf was hij niet voor commentaar bereikbaar, dat het allemaal onzin was wat die inspecteur had gezegd en dat wat de aansluiting betrof alles dik in orde was!

Niettemin kwamen Henri en Tineke er niet onderuit een erkend installateur in de arm te nemen. Die voerde wat onduidelijke handelingen uit en vertrok weer. De rekening kwam wel.

De oude elektrische installatie was ook afgekeurd en er moest dus een nieuwe worden aangelegd. Samen met Tineke en de vriendelijke adviezen van Arie de Rooy, die aan de overzijde van de dijk zijn elektrotechnisch bedrijf had, heeft Henri die ook zelf aangelegd. Arie de Rooy sloot de meterkast aan en keurde de gehele installatie verder goed. Er was dus licht.

Daarna brak er een periode aan van betrekkelijke rust. Ze hadden boven een woonruimte ingericht en zouden de rest van de werkzaamheden verspreiden over een paar maanden. Dit vanwege de wat krap geworden financiën. Maar algehele rust was niets voor Tineke. Henri had haar wat verstrooiing gegeven door wat voor te lezen uit de boeken van Maarten Biesheuvel. De korte verhalen trokken haar bijzonder aan. Vooral omdat de meesten gingen over de huiselijke gebeurtenissen bij Maarten zelf. Maar dat voldeed toch niet helemaal. Ze had verzonnen dat er bij een huis als dit huisdieren hoorden. Henri was dat om een paar redenen niet met haar eens. De belangrijkste was dat zijn

moeder ook altijd huisdieren had gehad en nog heeft en daar meer tijd en liefde in stak dan in haar kinderen, naar zijn mening. De waarschijnlijk daaruit voortgekomen tweede reden was dat hij van mening was dat dieren het recht moesten krijgen om in de vrije natuur te leven. Wie was de mens om te denken dat hij dieren in hokken, kooien en huizen kon opsluiten. Een dierentuin vond hij ook dieronterend. Je zal er hem ook niet zien! Tineke hoorde zijn litanie geduldig aan en zei dat ze zijn mening heel goed begreep maar katten; die konden toch vrij rondlopen? Nu waren het juist katten waar Henri de schurft aan had maar er was weinig tegen haar argument in te brengen.

Er kwamen twee katten. Een kater en een poes. Tineke had via Marleen, Henri's jongste zus, het adres van een vriendin gekregen die een nest jonge katjes had en ervan af wilde. Samen zijn zij ze wezen halen. De doos met inhoud werd op tafel gezet en Henri moest komen kijken hoe leuk de kittens waren.

"Ze zijn geweldig," zei hij op onverschillig toon.

De meisjes hadden nog een heleboel te redderen om de kittens te installeren. Henri liet hen maar begaan. Nadat Marleen was weggegaan voegde Tineke zich bij hem. Dat hij verdiept was in een boek was haar kennelijk niet opgevallen. Hoewel! Ze trok het uit zijn handen met de mededeling dat hij niet zo ongezellig moest doen maar er beter aan deed om mee te helpen met namen te verzinnen. Zij was daar niet zo goed in. Thuis had ze een poes die Poekie heette. Henri schoot overeind want bij het horen van die naam waren als visioenen uit een nachtmerrie de namen die zijn moeder aan haar katten gegeven had voor zijn geestesoog verschenen. Droppie! Siepie! En nog meer van die achterlijke namen. Nee, hij had wel een paar goede namen die ze die mormels konden geven. "Het zijn een mannetje en een vrouwtje?" vroeg hij naar de bekende weg. Tineke knikte. "Dan noemen we het mannetje Sydney en het vrouwtje Lotte." Tineke vond het prima maar wilde wel weten waar hij die namen zo plotseling vandaan haalde. "Sydney is genoemd naar Sydney Carton uit Tale of two City's van Charles Dickens. Deze liet zich onthoofden zodat zijn dubbelganger, die eigenlijk onthoofd moest worden, kon trouwen met het meisje waar Sydney verliefd op was maar gekozen had voor die ander. En Lotte is genoemd naar het meisje uit het liedje van Stephan Sulke. Tineke was er even stil van maar niet veel later ging ze de kittens hun namen officieel mededelen.

Al snel deed zich een probleem voor met de katjes. Lotte bleek compleet onder de vlooiën te zitten en Sydney deelde natuurlijk vrolijk mee in de voorraad parasieten. Tineke haalde vlooiëndruppels en deed daarvan een druppeltje in de nekjes. Vanaf dat moment echter werd de levendigheid van de katjes zienderogen minder. Op een gegeven moment leek het er serieus op dat zij het leven erbij in zouden schieten. Tineke belde een dierenarts die aanraade om de kittens in water goed af te wassen, ze waren waarschijnlijk vanwege de jonge leeftijd niet tegen het vlooiënvergift bestand. Henri die een eigenaardig gevoel van onrust en bezorgdheid voelde, spoedde zich om het afgewasteiltje vol te laten lopen met lauw water. De poesjes werden erin ondergedompeld en afgewassen en zienderogen knapten zij op. Begonnen op een gegeven moment rond te zwemmen op zoek naar een uitgang om uit die nattigheid te geraken. Tineke liet ze nog wat langer zwemmen want dan konden de vlooiën verdrinken! Op het nippertje waren de katjes van een vergiftigingsdood gered. En Henri moest zijns ondanks toegeven dat hij in zijn piepzak had gezeten. Ook wel omdat hij Tineke niet het verdriet gunde dat ze bij het verlies van de poesjes ongetwijfeld zou hebben gehad.

Toch bleek een maandje of zo later dat er nog meer met Lotte aan de hand was. Ze kreeg epileptische aanvallen. Niet dagelijks maar wel geregeld. Tineke, maar ook Henri had vreselijk met dat beestje te doen. Het was ook een angstwekkend gezicht. Ze maakte wilde ongecontroleerde bewegingen, ze liet haar urine lopen en er kwam schuim op het bekje te staan. Je kon er hoegenaamd niets aan doen. Medicijnen hielpen niet echt. Ze ging ook niet zoveel naar buiten zoals Sydney wel deed. Ze bleef liever maar wat bij het huis in de buurt. Sliep veel, ook in tegenstelling tot Sydney, die ging 's avonds naar buiten en kwam pas de andere morgen weer opdagen. En hij ging

gedurende de dag ook nog geregeld naar buiten. Dit werd ook steeds vaker en langer en op een dag kwam hij helemaal niet meer naar huis. Henri heeft de landerijen achter het huis afgezocht. De schuren en het huis, dat hij eens gekraakt had en dat nogal afgelegen stond, nagekeken, de slootkanten afgelopen maar niets gevonden. Sydney was weg en bleef weg. Tineke had het er slecht van en Henri probeerde haar op te beuren door te zeggen dat Sydney vast niet dood was. Anders zou hij hem wel gevonden hebben. Hij heeft gewoon voor de vrijheid gekozen! Tineke geloofde het maar half maar legde zich toch gelaten bij het verlies neer. Net als de Sydney van Dickens had hij besloten zelf voor de invulling van zijn leven te kiezen! Of zijn dood!

Hoofdstuk 3

Zo goed als het met Tineke ging zo slecht verging het Henri op zijn werk.

Hij moest bij de algemeen directeur komen die hem nog eens in niet mis te verstane bewoordingen duidelijk maakte dat zijn acties wat betreft het invoeren van wat meer sociaal gericht beleid binnen het bedrijf zeker zouden stranden. Daar zou hij, de algemeen directeur, hoogstpersoonlijk voor zorgen! Henri probeerde hem nog duidelijk te maken dat er binnen een sociaal geleide organisatie veel meer werkvreugde zou zijn en ook minder ziekteverzuim. Het ontlokte slechts hoongelach bij de directeur. En hij keek Henri spottend aan, boog zich iets voorover en zei, "Wie te veel ziek is of niet hard genoeg werkt trap ik er gewoon eigenhandig uit!"

Henri keek hem verbouwereerd aan. Maar de keiharde blik in de koude grijze ogen maakte hem wel duidelijk dat hier geen eer meer te behalen viel.

"Dat was het meneer Bos! U kunt weer aan het werk!" Henri stond op en verliet verslagen het vertrek.

Geen van zijn collega's was bereid met hem te spreken over dit voorval. Maar toen hij 's avonds thuiskwam besprak hij het uitgebreid met Tineke. Die was er evenveel door van slag als hijzelf, maar probeerde hem toch op te beuren met te zeggen dat zij voor honderd procent in hem geloofde en dat de directeur een achterlijke gek was.

"Ik ga een week vrij nemen en eens goed nadenken," besloot Henri ondanks haar welgemeende en liefdevolle adviezen. Tineke knikte zwijgend. De stemming was die verdere avond tamelijk gedeprimeerd. Tineke had met Henri te doen maar wist ook niet goed wat ze verder moest zeggen of doen. Hij leek ook niets te eisen van haar. Niettemin voelde ze zich tekortschieten. Ze keek naar zijn bleke gezicht en ze voelde zijn vertwijfeling, kwaadheid maar vooral zijn machteloosheid. Maar ze had hem weliswaar als een gevoelige maar ook als een koppige man leren kennen die als hij er zich toe zette gedaan kreeg wat hij nastreefde. Ze zou hem de komende dagen niet te veel belasten met zaken die bijvoorbeeld het huis aangingen. Alhoewel daar nog wel het een en ander aan moest gebeuren voor het een beetje bewoonbaar was.

Na een paar dagen was het gevoel van verbijstering over de uitspraken van de algemeen directeur wel wat gezakt. Nu was hij alleen nog woest.

Hij was bezig nog wat gipsplaten op de muur te bevestiging en sloeg te hard met de kamer, zaagde te driftig, gooide met het waterpas, potlood en rolmaat. Dit alles veroorzaakte dat de plaat weer de